

BÀI DỰ THI
GIỚI THIỆU SÁCH VỀ CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH
VỚI CHỦ ĐỀ “BÁC HỒ - NIỀM TIN YÊU QUA TỪNG TRANG SÁCH”
NĂM 2022

Người dự thi	Cao Kỳ Nam
Đơn vị	Đoàn TNCS Hồ Chí Minh Trường Đại học Quy Nhơn
Chức vụ	Bí thư Đoàn trường
Địa chỉ	170 An Dương Vương, TP. Quy Nhơn, tỉnh Bình Định
ĐT	085.625.9842
Email	caokynam@qnu.edu.vn

Xúc động nghẹn ngào qua những câu chuyện kể về Bác từ Sách “125 chuyện kể về Bác Hồ”

Thuở ấu thơ, tôi được nghe kể về Bác Hồ qua những câu chuyện của bà. Bà tôi là mẹ Việt Nam anh hùng và sống trong giai đoạn Bác Hồ chưa đi vào cõi vĩnh hằng.

Lớn lên, tôi được tiếp tục được hiểu về Bác Hồ khi học các môn như: Lịch sử, Lịch sử Đảng Cộng sản Việt Nam, Tư tưởng Hồ Chí Minh... Ngoài ra, còn được nghe nhạc, thơ viết về Bác, và khi ấy, tôi hiểu về Bác nhiều hơn và sâu sắc hơn.

Tôi rất thích đọc những cuốn sách có những câu chuyện kể về Bác Hồ kính yêu trong đó có cuốn “125 chuyện kể về Bác Hồ” do Khu di tích Hồ Chí Minh tại Phủ Chủ tịch sưu tầm biên soạn và được Nhà xuất bản Thanh niên xuất bản năm 2014. Đó là cuốn sách kỷ niệm mà tôi mua tại Quầy lưu niệm Khu di tích Hồ Chí Minh tại Phủ Chủ tịch trong một lần tôi viếng lăng Bác vào mùa xuân năm 2016.

Cuốn sách ấy nâng niu từng mẫu chuyện của nhiều tác giả - từng là đồng chí, là đảng viên gần gũi và tiếp xúc với Bác đã sưu tầm, biên soạn 125 câu chuyện kể về Chủ tịch Hồ Chí Minh kính yêu – vị lãnh tụ thiên tài của dân tộc Việt Nam.

Điều tôi tâm đắc nhất là cuốn sách kể lại những câu chuyện về Bác Hồ với văn phong và giọng kể giản dị, mộc mạc, gần gũi. Những câu chuyện từ Bác, rất đời thường và rất thanh cao, xúc động và đi vào lòng người.

Trong 125 câu chuyện kể về Chủ tịch Hồ Chí Minh trong cuốn sách ấy, có những câu chuyện gây xúc động đặc biệt về nhiều nội dung như: tư tưởng, phong cách, đạo đức hoặc lối sống, tâm huyết của Bác trong đời sống hằng ngày khi Bác là thầy giáo dạy học ở “Trường Dục Thanh” đến “*Những ngày cuối cùng của Bác*”. Ở đó còn là câu chuyện thể hiện tình cảm sâu nặng của Bác đối với đồng bào miền Nam, đối với cách mạng và cả dân tộc.

Câu chuyện nào về Bác cũng khiến người đọc xúc động.

Đầu tiên, tôi xin nhắc đến Câu chuyện có tên “*Có thể cho người nghèo những thứ ấy*” (Câu chuyện số 3 trong Sách) có ghi lại câu chuyện như sau: “*Khoảng năm 1914, Bác Hồ - lúc bấy giờ gọi là Nguyễn Tất Thành - đã đến Luân Đôn - Thủ đô của nước Anh. Ở đây có thời gian Bác phải làm phụ bếp cho khách sạn Cácton.*

Ở khách sạn Cácton, hằng ngày có người phục vụ dưới bếp. Những người này, sau khi khách ăn xong, có nhiệm vụ phải thu dọn bát đĩa... và đổ tất cả thức ăn thừa vào một cái thùng to rồi sau đó đem đổ đi. Có khi những thức ăn thừa là một phần tư con gà, hay cả đĩa bánh mì và những miếng bít tết to tướng... Khi đến lượt anh Thành làm phụ bếp, những thức ăn thừa của khách, anh đem để riêng và đậy lại cẩn thận sạch sẽ, sắp xếp gọn gàng rồi đưa cho nhà bếp.

Thấy vậy ông đầu bếp Étcốtphie hỏi lại anh:

- Tại sao anh không đem những thức ăn này đổ vào thùng như những người khác?

Anh Thành điềm tĩnh trả lời:

- Không nên đem vứt những thứ này đi. Ông có thể cho người nghèo những thứ ấy.

Câu nói của anh Thành làm cho ông đầu bếp rất ngạc nhiên, vì ông thấy từ trước tới nay, chưa có ai ở khách sạn này nghĩ và nói như anh Thành. Ông chủ bếp và mọi người nhìn anh biểu hiện một sự quý mến và khâm phục trước tấm lòng yêu thương của anh đối với những người nghèo khổ.”.

Câu chuyện thật xúc động, Bác Hồ của chúng ta, lúc đó đang bôn ba tìm đường cứu nước, dù ở đâu, làm gì, Bác cũng nghĩ đến những người cùng khổ, những người dân nghèo. Bác luôn trân trọng lương thực thực phẩm và luôn biết quan tâm đến người khác. Tấm lòng và tình cảm của Bác thật bao la. Qua câu chuyện ấy, tôi đã tự dặn mình sống phải biết yêu thương và quan tâm đến người khác, nhất là những người lao động còn khó khăn. Và tôi cũng tự răn mình luôn biết trân trọng thực phẩm, trân quý giá trị sức lao động.

Hay như Câu chuyện số 14 có tên “*Bức thư huyết lệ*” khiến tôi không cảm được nước mắt. Đó là câu chuyện kể về một đêm tháng Chạp năm 1946 - bác sĩ Vũ Đình Tụng phải mổ một trường hợp chiến thương quá đặc biệt và rất đau lòng: một chiến sĩ “sao vuông” rất trẻ, tuy vết thương nặng, đạn xé tung cả một khúc ruột mà miệng vẫn mỉm cười. Anh tự vệ Thủ đô ấy, người chiến sĩ gan góc ấy lại chính là Vũ Văn Thành, con trai út của bác sĩ.

Các bác sĩ và những người giúp việc đã cố gắng nhiều, nhưng vết thương do quân thù gây ra quá nặng đã cướp đi mất Thành, trước đó anh ruột của anh Thành cũng vừa bị mất sau ngày Tổng khởi nghĩa.

Sau đó, người cha của hai liệt sĩ kể trên nhận được một bức thư riêng đầy tình cảm lớn lao của Bác chia đau thương với gia đình. Trong thư có đoạn: “*Thưa Ngài, Tôi được báo cáo rằng: con giai Ngài đã oanh liệt hy sinh cho Tổ quốc. Ngài biết rằng tôi không có gia đình, cũng không có con cái. Nước Việt Nam là gia đình của*

tôi. Tất cả thanh niên Việt Nam là con cháu của tôi. Mất một thanh niên thì hình như tôi đứt một đoạn ruột.

Nhưng cháu và anh em thanh niên khác đừng cảm hy sinh để giữ gìn đất nước - Thế là họ đã làm rạng rỡ dân tộc, vẻ vang giống nòi. Họ chết cho Tổ quốc sống mãi, tinh thần họ luôn luôn sống với non sông Việt Nam.

Họ là con thảo của Đức Chúa, họ đã thực hiện cái khẩu hiệu: Thượng đế và Tổ quốc. Những thanh niên đó là anh hùng dân tộc. Đồng bào và Tổ quốc sẽ không bao giờ quên ơn họ.

Ngài đã đem món quà quý báu nhất là con của mình, sẵn sàng hiến cho Tổ quốc. Từ đây, chắc Ngài sẽ thêm ra sức giúp việc kháng chiến để bảo vệ nước nhà thì linh hồn cháu ở trên trời cũng bằng lòng và sung sướng. Tôi thay mặt Chính phủ cảm ơn Ngài, và gửi Ngài lời chào thân ái và quyết thắng.”

Quả thật, bức thư đã khiến người cha của hai liệt sĩ bàng hoàng và vô cùng xúc động. Bác bận trăm công nghìn việc, thế mà Bác vẫn nghĩ đến một gia đình đang có cái tang đau lòng như hàng vạn gia đình khác. Người cha ấy đã thấy nỗi đau thương và sự hy sinh của gia đình mình trở thành nhỏ bé trong cái tình thương mênh mông và sự hy sinh cao cả của Bác đối với cả dân tộc. Người cha ấy sau này từ một người thầy thuốc của xã hội cũ, một giáo dân ngoan đạo, đã từng trở thành một người thầy thuốc tốt, một Bộ trưởng Bộ Thương binh xã hội của nước Việt Nam ta.

Câu chuyện đã khiến người đọc cảm động vô cùng, khi Bác Hồ xem mỗi thanh niên Việt Nam như con cháu Bác, Bác xem dân tộc Việt Nam như gia đình của Bác.

Qua Câu chuyện số 14, tôi đã học ở Bác nhiều điều và thực hành vào công việc cá nhân đó là luôn tôn trọng, yêu thương và quý mến Nhân dân.

Hoặc Câu chuyện số 75 là “*Quà Bác tặng miền Nam*” có ghi: “*Năm 1962, đồng chí Nguyễn Văn Hiếu dẫn đầu đoàn đại biểu Mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam Việt Nam ra thăm miền Bắc. Bác Hồ đã tổ chức đón tiếp ngay hôm đoàn đến Hà Nội, tại vườn hoa sau Phủ Chủ tịch – nơi Người thường đọc báo vào các buổi chiều. Thấy đoàn xe chở đoàn miền Nam vừa vào khỏi cổng cơ quan Phủ Chủ tịch, Bác liền rảo bước ra đón. Mọi người xuống xe, quây tròn chung quanh Bác, nhưng không có một tiếng, một lời nào. Các đồng chí trong đoàn quá xúc động không kịp giữ được đã bật khóc thành tiếng. Qua phút gặp gỡ ban đầu, Bác hỏi thăm tình hình sức khỏe mọi người. Bác hỏi căn kẽ về tình hình miền Nam. Bác đặc biệt quan tâm hỏi tỉ mỉ về đời sống, tinh thần chiến đấu của đồng bào và lực lượng vũ trang giải phóng. Đồng chí Nguyễn Văn Hiếu thay mặt Đoàn báo cáo Bác tất cả và đầy đủ để Bác nghe. Đồng chí cũng đã thưa lên Bác ước mơ, nguyện vọng của đồng bào, chiến sĩ miền Nam đang mong chờ ngày thắng lợi, nước nhà thống nhất để đón Bác vào thăm. Cuối cùng đồng chí Hiếu thay mặt đồng bào và chiến sĩ miền Nam dâng lên Bác gói quà với giọng nghẹn ngào: “Thưa Bác, đây là tấm lòng của đồng bào chiến*

sĩ miền Nam tặng Bác...!", Bác cảm động ôm hôn đồng chí Hiếu. Quà của miền Nam tặng Bác là một bình cắm hoa bằng vỏ đạn pháo cỡ lớn của quân giải phóng và một cái gạt tàn thuốc lá bằng xác máy bay giặc Mỹ bị ta bắn rơi. Nhìn gói quà tặng, đồng chí Xuân Thủy quay về phía Bác nói: "Thưa Bác, Bác có quà tặng đồng bào chiến sĩ miền Nam không ạ?". Nghe câu hỏi, tất cả mọi người nhìn đồng chí Xuân Thủy như có ý trách và nhìn Bác chờ đợi. Bác nhìn các đồng chí trong đoàn miền Nam một lượt, rồi chậm rãi nói: "Có, Bác có quà tặng đồng bào và chiến sĩ miền Nam đây!". Nói xong, Bác dùng ngón tay trỏ chỉ vào trái tim của mình. Đồng chí Hiếu quá cảm động, ôm chầm lấy Bác, giọng nói đứt quãng trong tiếng nức: "Thưa Bác... thưa Bác... thưa Bác...!".

Quả thật, đọc xong câu chuyện khiến tôi xúc động không nói nên lời trước tình cảm của Bác dành cho đồng bào miền Nam. Miền Nam luôn trong trái tim Người. Đối với Bác lúc bấy giờ, dân tộc và giải phóng dân tộc là trên hết. Và khi miền Bắc đã giải phóng, miền Nam tiếp tục sự đánh đuổi đế quốc Mỹ, Bác Hồ của chúng ta luôn đau đáu hướng về miền Nam với tất cả tấm lòng và sự quan tâm bao la, sâu nặng. Câu chuyện đã cho tôi nhiều bài học, về đoàn kết dân tộc, về tình yêu quê hương, yêu Tổ quốc, yêu đồng bào sâu nặng, sắt son.

Hoặc Câu chuyện số 70 "Phê phán căn bệnh hình thức chủ nghĩa" có nội dung như sau: Năm 1961, Bác Hồ trở về thăm quê ở Nghệ An. Trước lúc Bác về, có đồng chí phụ trách được cử đi vào trước để chuẩn bị và đã nói với các đồng chí trong Tỉnh ủy Nghệ An: "Lần này là Bác về thăm quê nhà. Các anh đã biết, Bác không thích những cái gì là hình thức, tốn kém. Các anh đừng làm những cái không cần thiết để Bác phải phật lòng. Phương châm là trân trọng, chu đáo nhưng phải tiết kiệm". Các đồng chí ở Tỉnh ủy Nghệ An không đồng ý, địa phương muốn làm lớn, bởi vì bao nhiêu năm mới có dịp đón Bác về thăm quê. Tỉnh ủy chuẩn bị một chiếc xe ô tô mui trần để đón Bác và đã lấy vải trắng kết xung quanh xe, rồi còn lót vải trắng trong xe. Bác xuống từ sân bay Nghệ An. Các đồng chí ở Tỉnh ủy ra đón Bác và mời Bác lên xe kết vải trắng. Bác nhìn chiếc xe, rồi nói: "Chiếc xe này mấy chú ngồi chứ Bác không ngồi đâu. Các chú làm hình thức, tốn kém quá. Bác về quê là thăm đồng bào, quê hương, chứ có là quan cách đâu". Bác không chịu ngồi xe có kết vải trắng. Mọi người đều lúng túng. Khi tất cả còn ngờ ngác thì Bác đi đến chiếc xe mui trần của bảo vệ đi đầu và lên ngồi cạnh lái xe. Anh em cảnh vệ đành phải ngồi trên chiếc xe bọc vải trắng. Dọc đường, nhân dân đi đón Bác đều chăm chú nhìn vào chiếc xe vải trắng nhưng chỉ thấy toàn cảnh vệ. Còn Bác, ít ai ngờ tới, lại ngồi ở xe bình thường của cảnh vệ đi đầu.

Lúc về đến nhà khách Tỉnh ủy, Bác ngồi nói chuyện với các đồng chí trong Tỉnh ủy. Bác ngồi trong nhà, nhìn ra con đường đi vào, thấy có nhiều bông hoa rực rỡ, nở đều, được trồng hai hàng ngay ngắn. Bác đi ra đường, dùng tay nhỏ nhẹ một cành loa lay-ơn. Lạ thay, cành hoa nhẹ bẫng, ở dưới không có một chiếc rễ nào. Bác

gọi đồng chí Bí thư Tỉnh ủy tới và nói: "Chú có thấy đây là việc làm thiếu chân thực, có cái gì dối trá. Bác tưởng các chú trồng được hoa thì hay, có cây làm cảnh đẹp, tốt cho môi trường. Nhưng vì Bác vô thăm nên các chú phải mua bông này "trồng". "Trồng" hình thức nó không sống được. Đây là một thứ phô trương hình thức giả dối". Rồi Bác nói thêm: "Bác về là để thăm đồng bào, thăm cuộc sống quê hương, coi các chú làm ăn ra sao. Đón Bác như thế này, Bác không vừa lòng". Các đồng chí trong Tỉnh ủy Nghệ An liền xin lỗi Bác ngay và hứa với Bác sẽ sửa chữa khuyết điểm.

Thật kính trọng Bác biết bao, khi chỉ vài việc nhỏ như vậy đã thể hiện phong cách sống của Bác Hồ, một vị lãnh tụ vĩ đại ngay cả trong những việc nhỏ, bình thường. Câu chuyện đã xảy ra trên 60 năm nhưng đến nay vẫn còn cho chúng ta bài học thấm thía, bài học thời sự về thực hành tiết kiệm, chống xa hoa lãng phí, cũng như căn bệnh hình thức, giả dối.

Và Câu chuyện số 125 có tên “*Những ngày cuối cùng của Bác*” đã khiến tôi xúc động nghẹn ngào. Chuyện có ghi: *Ba giờ chiều ngày 12-8-1969, Bác bảo chuẩn bị xe. Trời thu mưa lất phất, gió thổi mạnh, Bác bảo đi Hồ Tây thăm các đồng chí vừa ở Hội nghị Paris về.*

Anh em ái ngại, sợ mưa gió Bác dễ bị cảm. Anh Vũ Kỳ can ngăn Bác nhưng Bác không chịu. Bác bảo trời mưa các chú ấy mới ở nhà. Mặc dù các anh đã cẩn thận đưa xe dừng tại bậc thềm để tránh mưa gió, các anh em cũng lo lắng khi Bác ấy lên thăm vào thời tiết lạnh nhưng Bác về khó tránh khỏi sốt và ho. Tối ngày 24/8 Bác bị cơn đau vùng tim. Bệnh tình trở nên phức tạp. Tuy sức khỏe của Bác ngày một yếu đi nhưng Bác vẫn hỏi anh Giáp tình hình chiến sự ở miền Nam thì Bác mới yên tâm.

Tuy nằm một chỗ nhưng Bác không kêu ca một lời nào.

Vài ba ngày cuối cùng, trước tình hình sức khỏe của Bác ngày một xấu đi, các đồng chí trong Bộ Chính trị đến thăm ai cũng lo lắng. Các đồng chí phục vụ rất buồn. Bác muốn phá tan bầu không khí ấy. Bác bảo sao trong phòng không có lọ hoa. Anh em đưa ngay vào lọ hoa hồng đẹp, mắt Bác ánh lên niềm vui. Bác nói với các cô y tá hát cho không khí vui lên. Ngày 1-9, Bác còn dặn tổ chức lễ Quốc khánh cho long trọng, đốt pháo hoa để đồng bào vui lên.

Ôi, sao thương Bác quá! Khi cả nước đang nín thở theo dõi tin tức về sức khỏe của Bác thì Bác lại muốn truyền niềm tin lạc quan cho cho những người xung quanh. Thương Bác và học hỏi Bác nhiều, rằng: Sống quên mình, tất cả vì hạnh phúc nhân dân.

125 chuyện kể về Bác Hồ chắc chắn chưa phải là tất cả những mẫu chuyện được kể liên quan tới Bác. Nhưng 125 câu chuyện ấy được kể một cách thủ thỉ, tâm

tình, cô đọng về Bác. Những câu chuyện ấy rất dễ nhớ và đầy rung cảm, đã để lại nhiều bài học sâu sắc về tấm gương đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh.

Là một cán bộ Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh, tôi nguyện suốt đời học tập và làm theo Bác, từ những điều bình thường, giản dị và chân thành nhất.